

Alfától az Omegáig

-Hitélet

-Lévay kortársművek

-Irodalom és művészet

2020. április

A borító Kapus Virág Lia munkája

Tartalom

Lévay Kortárs Versek és Szösszenetek

Irodalmi rovat: A nevetés
„emberbarátibb” apostola:
Karinthy Frigyesről

Érettségi „puska”: Karinthy Frigyes
pályaképe

Hitélet: Látható tettek láthatatlan
Istene

Interjú a hazatért cserediákkal

Lévay Kortárs Versek és Szösszenetek

Vörös Levente:

Sötétben

Kinyitva szemem azt látom, hogy szűkösen, sötétben vagyok
Esőcseppeket hallok odakintről, másrésztől nincsenek zajok
Érzésem szerint cipelnek, de hogy milyen helyre, nem tudom
Mivel mozogni nem nagyon tudok, így magamat kissé unom.

Eddig is mindig sötétben voltam, ha azt nézem
Búskomoran, lassan és egyedül telt az életem
Elvoltam én magammal, de mégis kevés volt
Félig boldogan, magányosan léteztem, mint egy élőholt.

Már rájöttem, hiszen saját koporsómban fekszem
Komótos léptekkel az önnön temetésemre megyek
Igazából mindegy, sok változást nem hoz, legalább lepihenek
Búslakodnom kéne, de eddig sötétben voltam, oda is megyek.

Nem vettem semmit, aratni hogyan arathatnék?
Csak búm van, szenvedésem, akkor minek maradnék?
Engem közben síromba tesznek s földet hullatnak rám
Hiába is kiáltanék kifelé, nem mozog már a szám.

Haj, hát eddig tartott a nagy Isten kegyelme
Nem törődtem én Vele, nincs helyem mellette
Apa nélkül nőttem fel, Őt meg nem szerettem igazán
Sötétben állt rövid életem, végének örülök is talán.

Bár imádtam volna, bárcsak Ővele lettem volna
Éltem nem dőlt volna ily' ocsmány romba
Engedjenek már ki, én mégis élni akarok!
Könnyekkel arcomon már hiába kiálthatok.

Könnyező két szememmel csak sötétet látok
Sötétben éltem eddig, most már ott is maradok
Itt hagytak végleg, engem már eltemettek
Kiásni nem fognak, most már rég elfeledtek.

Mégis mintha valaki áskálódna köröttem
Koporsóm kinyílik és egy ismerős alak áll felettem
Fényben úszik, szól hozzám, de az én szavaim elakadnak
„Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.”.

eL Dé:

Vég nélküli játék

Felettem csillagtalan ég dübörög.
Szétszórva köröttem,
Szakadt térdem, csonka könyök.

Csak nézlek és várlak,
Mint a villamos végét
Mi rajtam áthalad
Te láncolsz ide, pedig
Már sehhol se vagy.

Valahol azt mondják:
Valahol szeretni annyi
Mint, hálás lenni valakiért,
Mindenféle ok nélkül,
Csak azért mert létezik.

Én pedig ezért vagyok hálás:
Hallhatom ahogyan testemen
Átsüvít a villamos zúgás -
Köztem és vázad között
Tenyérsnyi távolság:

Léted kitagad.
Én magam leszek
És te magad.

Egy hideg ablakban
Fésülöd fekete hajad,
Én kint vagyok.
Fehéren és láthatatlan
Lezuhanok a sínekre.
Csak reszketeg tekintetem
Tapad meg rajtad
A textil messzeségben.

Befőtt lennék, pince helyett polcon,
De te mégis konzervbe zársz.
Elringat az érdes távolság.
Arcomat az évek és kerekek
Teljesen átformálják.

Pedig én csak napozni jöttem,
Mégis egyedül szögeket könnyező,
Mennyek magasodnak felettem.

Mert bár megsüketülhetek,
Elveszíthetem szemeimet,
Lenyúzhatják bőrömet,
De téged tovább érzlek;
Lezárt szemhéjak mögött is
Megrebben sötét felleged.

Csak a szégyellt lélegzet,
És pillanatnyi csönd
Két kerécsattanás között.
Tatamtatam tatamtatam
Őszintén mutatom magam
Tatamtatam tatamtatam
Hiába kérem. Nem adom meg magam.
Tatamtatam...

(S)tenger:

Leltár

1 patak(csörgős)
1 nyurga zsáraz akácos
4 fal(szobám határa)
1 asztal
32 tollpatron(bontatlan)
5 lap(dohos)
14 szó (Értelmes? Nem.)
1 ólomfigura
8 tankönyv
1 Faludy kötet
(Tanuld meg ezt a versemet)
2 könyvjelző
1 omlett
1 bögre (kakaós)
1 "I love you" feliratos nyalóka
1 J.A. kötet (nyitva)
"Kész a leltár"

Marionett:

Nyújtsd ki üres kezeidet
hóbortos barátom!
Lennél e haláltusában
a végsőig a párom?
Nem lesz utunk se dicső,
se nyereséges,
nevünk nem marad fent,
mint csodás vagy fenséges.
Együtt leszünk ketten,
nem lesz így nagy falat.
Nem szakít majd el egymástól
sem ész, sem akarat.
Fogd a kezem tehát,
legyünk együtt többek.
A csodálatos világból
legyünk száműzöttek.

Melcsi:

Kiültem a levegőre, nagyobb a tér, kevésbé szorongok. A macska az ölemben táncol. Nem foglal le semmi, csak cikáznak a gondolatok. Öllelek, karmollak, hiányoztál, fojtalak, szeretlek, fuldokolsz, ordítok, megöllek. Mint minden éjjel, mert hiába könyörgöm neked, hogy hagyj békén. De talán nem is akarom. Élvezem, ahogy mellédlépek, te átkarolsz, mert amikor én írom a forgatókönyvet bizonyára ez történik. A nyakadba vájom a körmöm, hogy tudd mennyire fáj mikor lüktet az ér a szégyentől. Ég a torkom, szeretném kimondani és mihelyst azt lehelem "hiányzol" a büszkeségem a kifújtt levegővel együtt távozik. Mostmár mindkét kezem a nyakadon, húzlak magamhoz, öllelek, nem, inkább szorítalak félve és gyűlölök. Te hagyod ezt, mert urallak. Miattam létezel, belőlem vagy. Nem vagyok erős, de megvonom az oxigént tőled, érezd csak, hogy mit jelent sóvárogni valami lételem után. Apropos, lételem. Már nem vagy az, csak valami kusza semmiség, ami még mindig megrontja álmaim. Kicsinyes, de annál gonoszabb szerep, nemde? Szóval, drága nem-lételemem, mielőtt véget érne mai találkánk, rád üvöltök: "Te semmit nem tettél értünk!". Egyszerű mondat, talán fel sem fogod, de én egyszerre könnyebbülök meg ennek hallatán és halok bele megint. Már ki merem mondani. Ki merem mondani, éjszaka, az általam alkotott álmofoszlánynak. A foszlánynak, amit megölök, én, az ambivalens senki. Holnap ugyanitt, ugyanekkor, el ne késs.

A nevetés „emberbarátibb” apostola: Karinthy Frigyes

Amikor egy író, költőt vagy bármilyen alkotót vizsgál az ember, vagy csak egyszerűen élvezi a művészetet, legbelül mindig az egyediséget keresi, azt a valamit, ami egyedülállóná teszi az adott alkotást. Ez a sorok és ecsetvonások mögött/között megbúvó szikra képes akár a hétköznapiok legelcsépeltebb mondatait megfűszerezni, a monoton vízforraló gőzölgését is olyan magaslatokba emelni, amiről egyes irodalomtörténészek és magyartanárok nem röstellnek órákat beszélnek, méltatva minden egyes tudatos mozdulatát a vászon vagy papírlapon túl ücsörgő művésznak, aki lehet csak annyit gondol magában, hogy "Gondolta a fene" vagy csak szimplán forog a sírjában. Habár ez a szikra tagadhatatlanul létezik, szinte lehetetlen vállalkozás logikai rendszerekbe kényszeríteni - olykor már csak beszélni róla is bűn mégis mi most erre vállalkozunk, ha nem is megmagyarázni, de legalább felmutatni azt a szikrát, ami Karinthy pályáját végig kísérte. Ez a szikra pedig az ő esetében a humor.

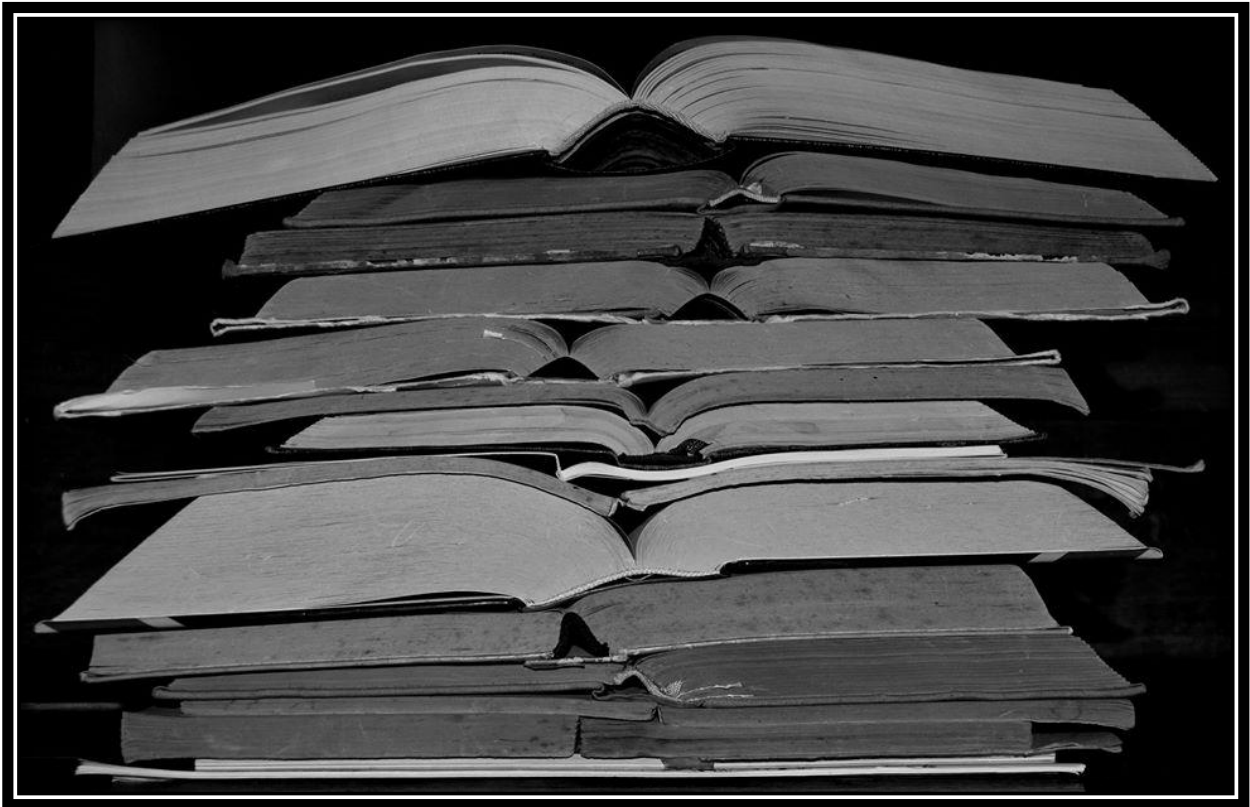
Karinthy viszonylag a kedveltebb, mondhatni emberközelibb írók között foglal helyet, nem véletlenül: novellái könnyedek és száz év távlatából is képesek megnevetetni az olvasót, még akkor is, ha csak merő lustaságból a Tanár úr kérem olvasónaplóját futjuk végig dolgozat előtt öt perccel egy büféből szerzett kukoricás melegszendvics és/vagy padtársunk idegesítő vinnyogása - "Nem tanultam semmit, tuti egyes lesz..." aztán megírja ötösre egyedül az osztályban társaságában. Az "ez azért vicces mert igaz - That's funny 'cause it's true" kijelentés hatványozottan érvényes Karinthy esetében, mivel ő is a fentebb felsorolt életképekből meríti humorát. Olykor felszabadultan, máskor kicsit fájdalmasan, de nevetünk. És ami szép az effajta irodalomban az magának ennek a boldog állapotnak a kellemes haszontalansága.

Karinthy ezekben a novellákban nem fejtegeti a világ problémáit, nem keres megoldást ontológiai kérdésekre, csak egyszerűen azt adja, amilye van: saját magát. Mert a vaskos regények és irodalom tankönyvek olykor szürke passzusai mögött, a szikrán és a verejtékező tollon túl nem csak egy ismeretlen alkotó, hanem egy EMBER áll/ücsörög, és mintha bújócskát játszana, mert valahol játék (is) a művészet, arra vár, hogy a figyelmes olvasó megtalálja és megismerhesse, megértse – vele sírhasson, vele nevéssen. Nem kell ismertetnem a helyzetet, amiben most vagyunk mindannyian.

Nem tisztem pálcát törni a digitális oktatás felett, habár látszólag ezt most minden diák (és tanár is) megtenné. És nem az én feladatom - mint ahogy e sorok írója erre most nem is igazán képes - hogy jobb kedvre derítsem az olvasót. De arra talán felhívhatom a figyelmét - és ez az irodalmi reklám helye - hogy, ha teheti és kedve szottyán rá, olvasson el egy-két Karinthy novellát (ha igazán elvetemült, akkor akár többet is) garantálom nem bánja meg sőt a nevetésen túl valamit abból is visszanyerhet (ha csak pillanatokra is), ami az utóbbi időkben elhalványodni látszik: a hétköznapiok nyugalmát és talán egy kis emberséget is.

Végtére miért is szomjazunk a humorra? Talán azért, mert általa, egy kis időre szárnyalás lesz a zuhanásból és ablak nyílik a szürke tűzfalakon. A humor menekülés, vagy szebb szóval egy lélegzetvételnyi szabadság, levegő a rácsok között. És ebben a szerepkörében rokon a művészettel is. E kettő pedig Karinthy keze alatt formálódik egyedülállóan egységessé.

:Csirek

Kováts Anna fényképe

Érettségi „puska” – Karinthy Frigyes pályaképe

Karinthy Frigyes (1887- 1938)

Karinthy Frigyes a Nyugat első nemzedékének kiemelkedő alakja. Költőnek, elbeszélőnek, műfordítónak készült, de pályája humoros-szatirikus irányba fordult, s elsősorban mint humorista lett közismert az olvasók körében. Bár a komikus irodalmat magas művészi szintre emelte, mindig fájt neki, hogy a kortársak egy része és a közönség a szórakoztató és nem az elgondolkodtató, filozofikus író látta benne.

Karinthy 1887-ben született Budapesten, édesapja a Ganz gyár tisztviselője és négy nyelven tudó levelezője volt. Felvilágosodott, a művészetek iránt fogékony légkörben nőtt fel 5 testvérével. Tanulmányait különböző iskolákban végezte, 1905-ben a Markó utcai főreálban pedig leérettségizett. Nem bizonyítható, hogy beiratkozott bármely egyetemre, de látogatta az egyetemi előadásokat: matematikát, fizikát, történelmet és irodalmat hallgatott. Életének első súlyos csapása édesanyjának a halála volt 6 éves korában, az anyai szeretet hiánya éveken át nyomasztotta.

1906-ban jegyezte el magát az újságírással: 1906-ban Az Újság munkatársa lett, 1908-tól a Nyugatban is publikált. 1906-ban ismerkedett meg Kosztolányival, ő mutatta be neki Csáth Gézát, Csáth vezette be a freudizmusba. 1907-től kezdve egyre több lapban közölte különböző műfajú írásait. 1912-ben több kötete jelent meg: Esik a hó, Ballada a néma férfiakról (novellák), Együgyű lexikon, Görbe tükör (humoreszkek). Az igazi sikert az Így írtok ti című humoros-szatirikus antológiája hozta meg számára.

1912-ben kezdődött nagy szerelme Judik Etel színésznővel, akit egy évvel később elvett feleségül. Felesége azonban 1918 októberében elhunyt spanyolnáthában, ez életének 2. nagy tragédiája. 1920-ban újra megnősült, felesége Böhm Aranka orvostanhallgató volt. Ebben a házasságban azonban nem volt olyan felhőtlenül boldog. Írói hírneve és népszerűsége egyre nőtt, regények,

novellás- és humoreszkkötetek, karcolatok és tárcák gyűjteményei kerültek ki tolla alól. 1936 márciusában jelentkeztek súlyos betegségének első tünetei: szédülések, furcsa

hallucinációk. Az orvosok agydaganatot diagnosztizáltak. Siófoki nyaralása alkalmával lett rosszul és váratlanul meghalt.

Karinthy írói pályáját meghatározta a humoros szemléletre való hajlama, a logikátlanságra való érzékenysége. Egyéniségének legfeltűnőbb vonása a kihívó, bizarr, komikus látásmód, a nagyképűségtől való irtózás. Mégis minduntalan szakítani akart a szatírával, a humoros irodalommal, ki akart törni a komoly novella, regény, vers felé. Az így írtok tíz darabjai paródiák, irodalmi karikatúrák. Karinthy paródiái rendkívül sokarcúak, összetettek, nem csupán szórakoztatás az író célja, van bennük irodalomesztétikai következetesség és tudatosság is. Kritikák ezek az írások, ugyanakkor az író büszke arra, hogy olyan sokféle hangot tud utánózni. Szatirikus, maró gúnnyal átszőtt támadásokat intéz a konzervatív népnemzeti akadémikus írók ellen. Nyugatosokról írt karikatúrákat inkább a rokonszenv, a huncutkodó fricska, a szeretet jellemzi. Nem is ártottak ezek az írások a Nyugat nagyjainak, sőt, népszerűségüket növelték.

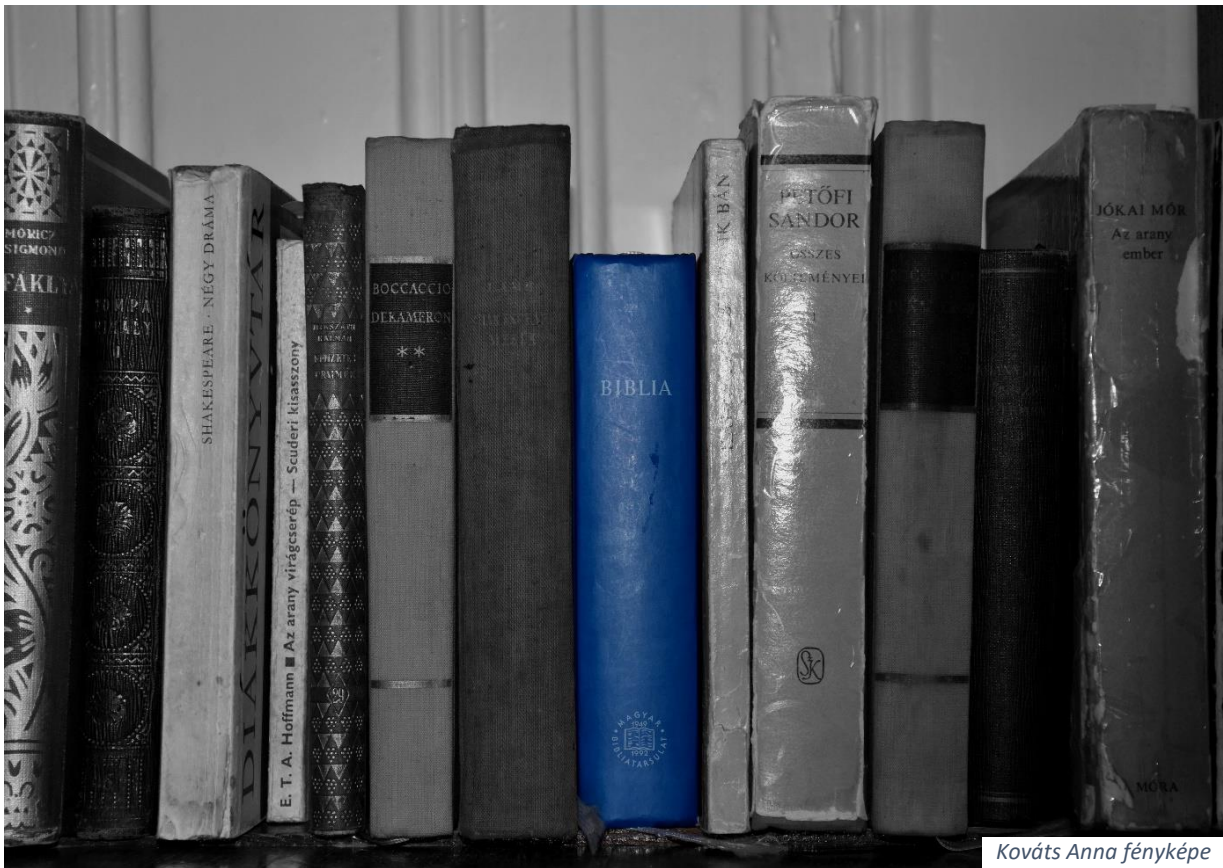
Kosztolányitól a Szegény kisgyermek panaszait tűzi tollhegyre „A szegény kis trombitás szimbolista klapoc nyöszörgései” című írásban. A humor poétikai eljárása a ciklusban: az eredeti szöveg emelkedett tárgyának hétköznapi és közönséges szintjére való lefokozása. A Mint aki halkán belelépett... kezdetű paródia az eredeti versciklus nyitó darabjára játszik rá, s az új, ifjú Kosztolányi impresszionista-szimbolista irányát torzítja el az obszcén felé.

A Tanár úr kérem-ben ugyanaz a nosztalgia jelentkezik, mint a Szegény kisgyermek panaszában. A legismertebb fejezetek címei, (Elkéstem, Eladom a könyvem, A jó tanuló felel, A rossz tanuló felel, A bukott férfi, Röhög az egész osztály, Magyarázom a bizonyítványom stb). A Bevezetés még 1913-ban készült, arról szól, hogy az iskolapadból még alig kikerülő író azt a valaha vágyott felnőttiséget, amelyről hatodikos korában annyit álmodozott, úgy élte át, mint valami kellemetlen és tökéletlen álmot, s most boldogan ébredt fel a 6. B álom-valóságában. Újra beleéli magát az elveszett ifjúságba, az emlékezetben megszépülő, boldog diákévekbe.

:Lia

Hitélet: Látható tettek láthatatlan Istene

„Amikor azt látta a nép, hogy Mózes késlekedik, és nem jön le a hegyről, Áron köré sereglett a nép, és azt mondták neki: Jöjj, és készíts nekünk istent, hogy előttünk járjon! Mert nem tudjuk, hogy mi történt ezzel a Mózessel, aki felhozott bennünket Egyiptomból.” (2Mózes 32:1). A népnek kellett valami, amit látnak. Isten, a Magasságos, a Seregek Ura, Jahve, nem volt látható, csak rendkívül kivételes helyzetekben jelent meg. A nagy különbség Közte és a később istenségként imádott aranyborjú között, hogy habár Isten „láthatatlan”, a tettei nyilvánvalók. Most sokunknak megszakadt a szokásos kommunikációja Istennel, mert nincs istentisztelet, áhítat, stb. Most egy kicsit még „láthatatlanabbnak” érezhetjük, ennek ellenére most is láthatóak tettei. Nap, mint nap megtapasztalom ezt, és miután nem kiváltságból, hanem kegyelemből részesülök ebben, ti is mind megláthatjátok és megtapasztalhatjátok, hogy hogyan is csinál áldást az átokból.

Kováts Anna fényképe

Az Úr elég egyértelmű személyleírást ad magáról az Ószövetségben. „Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.” (2Mózes 20:2). Minden embernek megvan a maga „Egyiptoma”. Alkohol, drog, de lehet sokkal „egyszerűbb” is, mint a depresszió, a gyász, vagy a jelenleg fennálló helyzet. Bármilyen számodra a „szolgaság háza”, Isten meg tud szabadítani belőle. Forduljatok bátran a Szabadítás Istenéhez, Ő pedig megadja nektek mindazt (és többet is), amire szükségetek van. „Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, mert elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is!” (5Mózes 30:19). Kedves testvéreim, válasszátok az életet!

:Vörös Levente

Interjú a hazatért cserediákkal

:/Az interjút Stenger Kristóf készítette/

SK: Kedves olvasók üdvözl titeket az Ausztráliából frissen és épségben hazatért Nagy Anna Zsófia. Szerintem mindannyian kíváncsiak vagyunk arra, hogy milyen is a világ túlsó felén. Térjünk is a lényegre:

SK: Szia, Anna! Hogy vagy? Milyen itthon?

NAZS: Szia! Jól vagyok, köszönöm. Minden rendben. Itthon viszont nagyon furcsa lenni. Hála a családomnak nagyon jól érzem magam és boldog vagyok, de bevallom őszintén jobb lett volna még kint maradni. Vágyok vissza...

SK: Milyen volt egyáltalán a repülés?

NAZS: A repülés csodálatos! Imádok utazni, repülni, kinézni az ablakon és új dolgokat látni. Viszont 16 órát egyhelyben ülni... Akármilyen szép volt a kilátás, fárasztó volt. Az egész út körülbelül 22 órát vett igénybe és visszatekintve fantasztikus nap volt.

SK: Mi fogadott téged Ausztráliában? Mi a legelső emlék?

NAZS: Ahogy megérkeztünk a repülőtérre, egy nagyon kedves Tanárnő fogadott minket és rögtön el is indultunk az iskolabusz felé. Automatikusan a rossz oldalon szeretünk volna beszállni. Aztán az első körforgalomban is nagyon féltünk és majdnem rákiabáltunk a Tanárnőre, hogy rossz sávban van. Mikor megérkeztünk az iskolához, az volt az első kérdésem, hogy melyik az iskola? Ugyanis 4 épületet láttam. Később kiderült, hogy az ő iskolájuk több mint 20 kisebb épületből áll.

SK: Azta! Akkor elmondhatjuk, hogy egy kis faluba csöppentetek. Jól gondolom?

NAZS: Nem teljesen. Bár hasonló érzés lenne, ha nem tudnád, hogy tantermek vesznek körül. Rengeteg a nagy zöld terület, sok a fa és a szüneteket nem is lehet odabent tölteni. Csak a szabadban.

SK: Mi volt a legszokatlanabb, Miskolchoz és úgy az általában itthon elfogadott dolgokhoz képest Ausztráliában?

NAZS: Ami először feltűnt, hogy teljesen más, mint itthon, az az volt, hogy nagyon sok féle nemzetiségű ember lakik ott és erre ők mind büszkék! Mind különbözőek és mind felvállalják azt, hogy honnan érkeztek vagy éppen milyen valláshoz tartoznak, teljesen mindegy és ők ezt el is fogadják. Kivétel nélkül mindent elfogadnak és mindenki elfogad mindenkit, ami nagyon fontos! Úgy érzem, hogy sokszor ez itthon nincs és jó lenne, ha itthon is ez lenne, mert abban a közegben teljesen jól érzi magát mindenki. Mindegy, hogy hogyan nézel ki, honnan jöttél hova tartozol, az számít, hogy milyen vagy belül.

SK: Az emberek gondolkodása hogy hatott rád odakint?

NAZS: Az emberek gondolkodása... Hát alapvetően sokkal pozitívabbak, jóindulatúak, kedvesek, vidámak és nem leterheltek. Az alaptermészetem nekem is vidám és igyekszem jóindulatú lenni én is, tehát otthon éreztem magam közöttük, mert mindenki hasonlított rám és hasonlóan látták a világot, mindent ők is megcsodáltak, mindent ők is szépnek tartottak és boldogok voltak attól, hogy együtt lehetnek, hogy iskolába mehetnek... Mindennek igyekeztek örülni.

SK: Mivel teltek a napjaid?

NAZS: A mindennapjaim később kezdődtek, mint itthon, elég volt hét óra körül felkelnem. Aztán az iskolába gyorsan odaértem. Utána mivel én választhattam ki az óráimat mondhatom, hogy mindegyik tanóra izgalmas volt nekem. Iskola után szinte minden nap volt külön-foglalkozásom. Jártam a dráma clubba, kicsi ideig az iskola zenekarában is, a dob együttesbe, az iskola énekkarának is a tagja voltam. Minden napra jutott valami különleges tevékenység. Mondhatom, hogy nem unatkoztam egyáltalán! Hétfvégén pedig mindig máshová utaztunk. Kezdtünk az óceán parttal, elmentünk Sydneybe, körbejártuk az egészet! Viszont ezek az utazások már nem voltak mindennaposak, igazán különlegesek voltak és a legtöbb csak az én kedvemért valósult meg, ami nagyon-nagyon jól esett! Így láthattam a kék hegységet, a Mount Kosciuskót, láthattam többször is az óceánpartot, ami nekik szinte természetes látvány; nekem minden alkalommal egy csoda. Sydney nagyon nagy kedvencem volt csodálatos város és nagyon tiszta, minden zeg-zuga különleges!

SK: Lett egy-két olyan bizonyos "Életélmény" emléked, amiről örökre mesélni fogsz? Vagy az egész egy nagy élmény?

NAZS: Hogyne lett volna! Az első életélmény az az volt, ahogyan a fogadócsaládom várt, ahogy készen álltak arra, hogy a lányuk illetve a testvérük legyenek, fantasztikus támogató barátokká váltak és ez végig kísért. A második, ahogy az új barátaim búcsúztak el, azt soha nem fogom elfelejteni. Ugye mindannyiunkat szinte sokként ért, amikor megtudtam, hogy haza kell mennem három hónappal az eredeti hazaindulás dátuma előtt. Látni azt, hogy két hónap alatt, hogy meg tudtuk szeretni egymást és ezek a lányok is mennyire együtt éreztek velem, sajnálták, hogy haza kell jönnöm, ez egy fantasztikus élményként maradt meg bennem, mert láttam az őszinteséget a szemükben. Ami viszont látványi élmény, tehát ahogy az előbb is említettem Sydney város az egy kész csoda, az óceánpart akárhonnán is láttam az egy olyan élmény, amit soha nem fogok elfelejteni. Az egy végtelen, sötétkék... Hogyan is fogalmazzak? Az egy végtelen, sötétkék szépség, amiben elveszik az ember és boldognak érzi magát csak attól, hogy láthatja. A másik, ami még felejthetetlen, amikor láttam a leégett erdőt újraéledni. Az is egy nagyon pozitív és különleges élmény volt. Eleve látni a leégett fákat illetve látni az új hajtásokat, azokat a reménytelennek tűnő fákból. Fantasztikus élmény látni a természet erősségét, és hogy szüksége van annak az erdőtípusnak a tűzre, amit itthon soha nem tapasztalnánk. Ezáltal, hogy leégett az erdő ez által tud megújulni és még gyönyörűbb lesz, mert most összeszedi magát és valami, csodálatos módon újraéled!

SK: Hát, köszönöm szépen Anna hogy válaszoltál a kérdésekre. Nagyon örülünk, hogy itthon vagy de ezután tudjuk, hogy nagyon fáj is. Hamarosan találkozunk!

Újságunk elérhetősége: levayszerkesztoseg@gmail.com

- Ha van saját versed, novellád vagy akár kisebb terjedelmű drámád, nyugodtan beküldheted, és ha elnyeri a szerkesztőség tetszését, bekerülhet a következő számunkba is.
- Ugyanígy, ha szeretnéd kipróbálni magadat újságíróként, (és lehetőleg a művészetekkel kapcsolatban van kritikai érzéked) akkor is várjuk jelentkezésedet az említett címen.

Köszönjük a megtisztelő figyelmet!